

Všichni tihle čtyři se mnou byli ve čtvrtek na procházce. ☐Byla to taková akce 4in1 . No, fakt. Vážně. Tohle všechno totiž teď Tali je. Po střeďečnīm excelentním výstupu dua Los Debilitos jsem tentokrát nechala míček rovnou doma a pojala procházku prostě jen tak. S případnou trochou hravýho cvičení. Ale nepočítala jsem radši ani s tím.

Jak jsem předpokládala Tali se táhla jako ZÁVIN. Hele lidi to je hrozně divný, chodit s ní takhle pomalu. My značnou část procházky couráme naše prodloužený vodítko po zemi. Není prověšený, prostě se plandá po zemi. To nechápete. Divíte se. Jste v rozpacích. ☐ Rumíček tím pádem nachodí milijoun kilometrůch, páč se furt musí vracet. Taktěž není na tohle tempo zvyklý. Přeplouhali jsme se za silnici a došli ke dvěma kopcům, kde jsem se předchozí den marně snažila rozproudit nějakou tu hru s balonkem. Teď jsem zkusila aspoň závody. Že jako tři-dva-jedna, kdo bude první nahoře. Flekatej závin kupodivu akceleroval z nuly na sto a vytáhnul mě nahoru jak lanovku. Zrzavej hopík už na nás čekal. Ležely tam kusy polystyrenu, tož jsem je využila na řapičkování. K mému velkému překvapení to Tali rozdovádělo a tak po chvíli už nebylo na čem řapičkovat ☐ . I přesunuli jsme se k dalšímu kopečku a znova si dali závody. Tak aspoň něco, že je baví. Nahoře pak museli oba hrozně všechno zkoumat. Počkala jsem, až přejde ženská v majetku rádobyvižly. Miluju vižlu v jakýkoliv podobě a tvaru, tedy i kříženou. Ale tenhle exot je čestná výjimka. Krom toho, že spíš vypadá, jak bordeauxská doga /vůbec nic proti nim, jsou to fajn psi, je to jen k porovnání, jak dalece je tenhle pes vzdálen jakýkoliv vižle /, tak bohužel a to je to, co mi na něm vadí především, není to povahou ani za mák vižlík. Je to zmetek. Je smutný, že to musím takhle napsat. Jak velké zmetek to je, značí už to, že mi kdysi napadnul Rumíčka, který byl tehdy odrostlý štěndo. Ač jsem tenkrát ustoupila do bezpečný vzdálenosti, vědouc kdo to jde proti nám a že napadá psy, tak majitelku k nám prostě dosmýkal a bezdůvodně šel po Rumouškovi. No a je to pořád stejný, protože když nás viděl teď, zacílil a šel by. Majitelka, která ho chtěla směřovat někam jinam, to nějak nedokázala prosadit a tak nakonec šla prostě tam, kam chtěl jít on. To nepochopíte. A koš to nosit pochopitelně nebude. Byla jsem ráda, že ohařiska poslušně dbali mých pokynů, seděli na zadnici a já si stoupla před ně. Pak jsme radši vyklidili pole.

A pokračovali dál s tím, že jsme si zase hodili tu cvičnou chůzi na jednom vodítku, boček po bočku. Poté jsme si několik mnoho minut, hodin, dní ba možná i měsíců postáli nad jakýmsi důležitým vzkazem, který musela Talimůra prozkoumat do poslední molekuly. Trvalo to fakt nekonečně dlouho. Už i Rumíček stál vedle mě a koukal, co že to jako je???? Pak se šel

znovu podívat, co tam tak zajímavého je, aby mi oznámil, že “blbost” a koukal na mě dál nechápavě. Nebylo kam spěchat, tak jsme prostě počkali. Ale bylo to čuchání fakt předlouhý, navíc na fenku nezvyklý. O tom, že by se spešl Tali někdy někde takhle začetla ani mluvit nebudu. Pak se k nám připojila a vesele capala vedle mě. Na rohu jsme potkali černou frbulku. Jako správný bull pes byla neohrožená a nějaký obří fleky ji rozhodně nerozhodily. Takže došlo na milou družbu. Tali se dokázala i chovat jako normální pes, tudíž to bylo prima. Stříhli jsme si přecházeníčko a ještě jedno a ještě jedno a pak došlo na moment, že Rumíček, ten den zcela dostal své přezdívce Ser-joža ☐ / páč to málokdy vyrobí naráz a dost často bobkuje xkrát za vycházku a musíte mít při ruce vždycky o něco víc pytlíků na bobky, než je běžný /. A došlo přesně na to, co nemám ráda. Že jsem vzala poslední pytlík. Ten den se do toho Rumouš opřel a spotřeboval už asi 4 kousky. A bylo mi jasné, že někde za některým rohem číhá příležitost a já budu ještě min. jeden potřebovat.

Oslovila jsem s prosbou slečnu s krysaříkem, která procházela zrovinka kolem. Zdaliž by mi nevytrhla trn z paty. Byla hodná a ochotná mi věnovat svůj poslední pytlík. Leč nechtěla jsem ji dostat do stejné situace, v který jsem se ocitla, takže jsem ji jen poděkovala za ochotu. A! Tu se z lavičky opodál ozvalo, že jestli nespíchám, došla by paní, která tam seděla před školkou, dovnitř a přinesla by mi pár svačinových pytlíků. Hurarááá. Moc hodná paní. Zřejmě ji zaujalo, jak tam svědomitě čistím po Rumoušovi ten trávník. Její kolegyně si šla mezitím mudlat ohařiska, který jí sdělovali, jaký voni jsou to chudáci. Že doma nepodrbou, že nepohladěj, nenakrměj, ven nevezmou.... a tak jako podobně ☐ .

Plouhali jsme se pak dál a Tali si celou dobu hrála na KROPIČÁK- neboli furt si sedala a kropila kdejaký stéblo, aby jako fakt fšící, ale úplně fšící věděli a nikdo nemohl přehlédnout, že VONA JE TADY. Myslím, že se zapsala do Guinnessovy knihy rekordů jako fena, která pokropila největší území na celém světě a přilehlým okolí ☐ ☐ . Rumíček tím pádem musel taky kropit a připisovat k tomu, že VONA ALE PATŘÍ MNĚ a tak jsme se posouvali ještě pomalejš než nejpomalejš.

Abychom furt nechodili stejnou trasu, zavedla jsem nás dozadu za sídliště. Tam, kde máme s Rumíčkem tu čutací dráhu v úvalu. Rumíček tedy projevil enormní zájem o balonek, kterýho se dožadoval, tak jak je zvyklej. No marně. Sdělila jsem mu, že nemá cenu brát balonek pro bandu imbecilních jedinců, takže dneska ničehož nebude. Koukal vyčítavě. Ale nikoho to nebralo ☐ . Aby aspoň nějaká činnost byla, rozhodla jsem se, že budeme cvičit chození do

stran podle ukazování. Hezky na střídačku. Překvapivě docela dobrý. Ne, to kecám, výborný to bylo. A hlavně je to bavilo. Pak ještě přivolávačka a popojdeme dál.

V týhle části sídliště Tali dlouho nebyla a tak se tu hodlala co nejvíc prezentovat. Jenže ouha. Zásobičky nejsou nekonečný. Došly. Páč všechno vycedila už předtím. No ale je to holka srdnatá, že jo. Holka, co si umí poradit. Takže si vždycky přičupla a vyrobila ze sebe ŽDÍMAČKU. Neboli vyždímala vždycky aaaaaspoň kapičku. Občas spíš jen kapilinku. Ale vyždímala! Se divím, že jí voči nevypadly samým úsilím z důlků □ □ , vypadala při tom vždycky jak Hurvínek. A protože fakt měla potřebu se tam všude podepsat, praktikovala to co pár metrů. Pohled pro bohy. A když už nebylo co ždímat, převlíkla se za VYSAVAČ. Asi aby kompenzovala nemožnost předat informace o sobě, hodlala nasát a možná spíš i tak jako vysát všechny ty informace, který tam zanechali ti, co tam prošli před níma. Jednu chvíli to vypadalo, že si jede nějakou "lajnu" či čo, páč vysssávala v jednom kuse.

Takže tuhle procházku jsem měla pocit, že nevenčím psí minismečku, ale spíš tak jako nějaký ty domácí spotřebiče a spol. Inu tak prostě hárání je vždycky takový náročnější období □ . Aspoň, že te Rumíček zůstal psem. Se vším všudy teda, takže jasně, odděluje se a hlídá se, ale když jim dáte do těla..... tak prostě cípnu □

*Táákle cípli oháři,
tááklenc, aneb -
12. den hárání*